

Cum văd lumea

Împotriva globalizării și corectitudinii politice,
despre dignitism & alte lucruri

Alexandria
Publishing House

Cuprins

Câteva cuvinte.....	5
1. <i>Fuck you</i> , globalizare! Omul fără intimitate. Vladimir Putin este eșecul Occidentului. O patologie a politicului – neoliberalismul. Anormalitatea <i>rules</i> . Despre nevoia restartării gradului de toleranță. Să fii patriot înseamnă să fii cretin?	7
2. Adevărul a devenit o insultă. Nu e treaba mea dacă vrei și cu un arici. Discursurile pro corectitudine politică merită tratate ca propagandă de război. Între Al Capone și Iisus.....	53
3. Intelectualul și manipulantul de cadavre. Sensibilitatea la nevoile oamenilor obișnuiți. Scrisul ca eliberare. Am furat cărți.....	83
4. Ca să ne recâștigăm umanitatea. Arme neconvenționale de presiune în jocul politic. O hologramă a intereselor personale ale politicienilor. Colacul de salvare din debara. Despre nevoia de re-ideologizare. Patriotismul nu e o carte perdantă	115
5. Unde sunt cosmonauții de odinioară? Capcana nevăzută a libertății. Omul ieftin. Un perpetuum mobile al orbirii. Pentru cine merită să-ți trăiești viața? O imensă tragedie care să restarteze societatea.....	143
6. Oferta pe care o propun – dignitismul. Numai morții n-au alternative.....	195
Addenda. Alexandru Petria pentru Visegrad Post: „România ar avea de câștigat prin alipirea la Grupul de la Vișegrad. Măcar o lecție de demnitate.”	239

1

Fuck you, globalizare! Omul fără intimitate. Vladimir Putin este eșecul Occidentului. O patologie a politicii – neoliberalismul. Anormalitatea rules. Despre nevoia restartării gradului de toleranță. Să fi patriot înseamnă să fi cretin?

Cine nu este nemulțumit de starea societății actuale?

Nu mă gândesc la cei care și-au făcut o profesie din căutarea cusurilor, strâmbătorii din nas la orice, de la meniul din avioane la dărele melcilor de pe pietre.

Aerul a devenit toxic sub dictatul corporațiilor și al corectitudinii politice, al globalizării, iar politicienii s-au transformat în anexe de plastilină ale acestora, fiind castrați chiar de menirea lor.

E un timp al surprării morale și spirituale, iar lumea se cere regândită. Dacă se pierde timpul, e din viețile noastre.

E necesar un restart. În regim de urgență.

Ești orb dacă crezi că libertatea e la tine, ca telefonul mobil, ca un pulover călduros. Precum iubita lângă care îți găsești sensul.

Tu ai numai iluzia libertății. Și ești luat de fraier.

Libertatea e la corporațiile gigantice, degetele lor fiind o armată de politicieni, majoritatea presei și chiar guverne, cu miniștrii de la A la Z. Acesta-i rezultatul globalizării, care se dovedește o boală a omenirii, răspândită de lăcomie și egoism.

Problema e simplă – accepți să fii dus de nas sau începi să

te opui, dinamitând starea de lucruri. Ori vrei să decizi direct asupra existenței tale, ori te complaci să fii hârtie igienică.

Un extraterestru ajunge pe Terra.

Se stabilește o punte de comunicare, un sistem de traducere a cuvintelor, a ideilor:

Extraterestruul ne livrează tehnologii pe care nici n-am îndrăznit să le visăm, noi îi furnizăm informații despre viața și societatea umană.

Vorbind despre resursele naturale, de pământuri, întâlnindu-se cu reprezentanții firmelor care le dețin, cu proprietarii, extraterestruul e din ce în ce mai nedumerit. Și întreabă, la un moment dat, intrigat, dacă cei cu care a discutat au creat artificial planeta, cu petrolul ei, cu gazele, cu uraniul, câmpurile semănate cu grâu. Dacă, în definitiv, Terra e construcția exclusivă a acestora, un produs al efortului brațelor și minții lor, un soi de imensă și neobișnuită navă spațială. A sosit momentul să fim noi nelămuriți, cu fețele alungite de perplexitate. Explicăm, dar el nu înțelege.

— Cum să fii stăpân pe o bucată din planetă, când nu ai făcut-o tu, iar semenii, oameni ca tine, să nu aibă drepturi pe locul respectiv?, insistă.

Nu s-a găsit nimeni să ofere un răspuns care să-l

Dacă Peter Sloterdijk a postulat că „realitatea fundamentală a Epocii Moderne nu a fost faptul că pământul se învârte în jurul soarelui, ci că banii se învârt în jurul pământului” („In the World Interior of Capital: For a Philosophical Theory of Globalization”, Polity Press, 2013), măresc puțin pista să decoleze o idee – tocmai în această circulație a banilor stă detonatorul colapsului la ora de față, când multinaționalele rad majoritatea firmelor locale pretutindeni pe mapamond, apoi se relochează altundeva, pe alte latitudini și longitudini, unde impozitele sunt mai mici și forța de muncă mai ieftină. E ca în schemele Ponzi, unde e nevoie de noi amatori de înscriere în escrocheria financiară piramidală, altfel șandramaua se prăbușește – în cazul nostru ofertanți de impozite scăzute și de muncă prost plătită. Logic, la un moment dat nu vor avea unde să se mai relocheze după mirosul bezmetic al profitului, dar au lăsat în urmă armate de șomeri și o cantitate de ură socială care stă să dea în clocot.

Au apus vremurile când patronul avea hăbar de problemele personalului și era interesat să le înțeleagă. Dacă era rezo-

nabil, conducând direct o firmă, era conștient că e nevoie, în beneficiul ambelor părți, să manevreze de așa natură lucrurile încât atmosfera din atelier sau fabrică sau prăvălie să se suprapună cât mai mult cu cea dintr-o familie armonioasă. Știa ce înseamnă o strângere de mână la un moment oportun, o vorbă de compasiune ori stimulative, un ajutor financiar dat de urgență vreunui angajat. În cazul în care nu o avea în fire, o făcea măcar din rușine, ca să nu fie arătat cu degetul, catalogat ca un ticălos fără inimă, avid numai de câștig.

Multinaționalele au transformat angajații în cifre, o cifră – un *target*. Aseptic și fără afecte, cu o eficiență de gilotină. Directorii executivi aruncă vina, la nevoie, când sunt înghesuți, pe drept cuvânt – pentru problemele salariale sau a condițiilor de muncă – pe seama graficelor de profit impuse de fonduri. Și ei sunt prinși, ca muștele în lipici – pe bani cu sacul, însă asta e o altă discuție, pe logica supunerii. Ori faci întocmai și repede ce ți se cere, ori ești dat afară! Jumătățile de măsură nu-și au locul. Investitorii firmelor, din spatele fondurilor, anonimizați, n-au cum să fie încercați de rușine, fiindcă au două tampoane între ei și angajați – fondurile anonime și directorii firmei propriu-zise. Ei sunt deresponsabilizați, ceea ce nu e ok.

Directorii firmelor sunt precum doctorii care eutanasiază bolnavii legal. Nu-s considerați juridic criminali, însă omoară

oameni. Iar angajatul are numai valoarea profitului generat.

Multinaționalele deținute de fondurile anonime aproape au înlăturat cultura omeniei, a înțelegerii reale în relațiile cu salariații. Deviza neasumată public, de autentici mercenari: „Mergi înainte sau crapă!”. Umanul e un concediu nepermis al lăcomiei.

După totalitarismul fascist și comunism, am ajuns să ne înfundăm în existența totalitarismului financiar global. Care este în perioada adolescență.

Hegel vedea menirea istoriei ca un progres al libertăților omului, prin eliminarea provocărilor; iar statele democratice vor fi cele cu libertate deplină – e idealul. Poziționarea epocii noastre, raportată la busola drepturilor omului este deprimantă. Mulți comit o greșală capitală confundând bunăstarea cu libertatea, și nu-i de mirare că ajung la concluzii greșite.

Totalitarismul financiar asigură o bunăstare relativă în Europa și America de Nord, în rest – Dumnezeu cu mila; exploatare fără remușcări. E un totalitarism prin intermediari, cu o singură ideologie reală – profitul. Se folosește de politicienii controlați cu tot felul de metode subtile și de media mainstream aservită. Nu ezită să declanșeze războaie, dacă e rost de profit.